

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobkyně: **T. H. D.**, nar. X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová
se sídlem Jezová, Bělá pod Bezdězem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlím Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2024, č. j. OAM-607/BE-BE01-VL15-PS-2024,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 21. 5. 2024 se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajistil žalobkyni v zařízení pro zajištění cizinců (v textu též jako „ZZC“) a podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil dobu trvání jejího zajištění do 26. 10. 2024.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že žalovaný nedostatečně odůvodnil závěr o jejím zajištění. Žádný z důvodů ani neimplikuje skutečnosti, pro které by nebylo možné využít zvláštních

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Žalobkyně podala žádost v zákonné lhůtě, důvod k udělení žádosti o mezinárodní ochranu má být posouzen v jiném rozhodnutí, než je rozhodnutí o zajištění. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné. Žalovaný vycházel z nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, přičemž nevzal v potaz konkrétní okolnosti případu, jinak by přistoupil k uložení zvláštního opatření k zabezpečení účasti žalobkyně v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dovodil, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být cizinci uděleno správní vyhoštění či má jinak nuceně vycestovat z území České republiky, ale pouze vytvoření podmínek, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či jinak vyhýbat realizaci případného vyhoštění, předání či vycestování z území. Žalobkyně nehodlá mařit rozhodnutí ani se skrývat, na rozhodnutí by vyčkala na adrese svého pobytu, kde by žila se svým manželem a přebírala by písemnosti. Žalobkyně zdůrazňuje, že se správními orgány a policií spolupracuje a není zde důvod, aby byla omezena na svobodě. Žalobkyně se bude chovat v souladu s právním řádem České republiky. Žalobkyně se navíc sama snažila řešit svůj neoprávněný pobyt. Žalobkyni vedou omluvitelné důvody k nevycestování z území, neboť se stará o manžela, proto nemohla a nemůže vycestovat, neměl by se o něj kdo postarat. Žalovaný nevzal v potaz konkrétní okolnosti případu. Policejní orgány a žalovaný též nesprávně posoudili mj. otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně, kterou ani nijak neodůvodnili. Omezili se toliko na hodnocení kulturních a společenských vazeb žalobkyně na území a nepřihlédli k povaze a pevnosti rodinných vztahů. Žalobkyně přitom od počátku zdůrazňovala, že příčinou setrvání na území je její manžel. Žalovaný nesprávně posoudil řešenou právní otázku a nezdůvodnil délku zajištění žalobkyně, kterou rovněž považuje za nepřiměřenou i vzhledem k rodinným poměrům. Žalobkyně má na území pevné rodinné vazby. Žalovaný neodůvodnil, proč by mírnější donucovací opatření nebyla vůči žalobkyni účinná a neprokázal, že by žalobkyně v případné uložené povinnosti v rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektovala. Zajištění cizince by nemělo být svévolné a délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli, pokud by v době vydání napadeného rozhodnutí o zajištění či prodloužení bylo pravděpodobné, že jeho účel nepůjde naplnit ve stanovené době zajištění, pak by takové rozhodnutí odporovalo zákonu. Ačkoli žalovaný dobu zajištění zdůvodnil, je šablonovité a není z ní patrné, zda žalovaný zhodnotil konkrétní situaci žalobkyně. Proto je napadené rozhodnutí i ve vztahu ke stanovení doby zajištění žalobkyně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný porušil i základní zásady činnosti správních orgánů dle § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a dále čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalobkyně navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že hlavním argumentem, proč žalobkyně nemůže vycestovat z území, je vážná nemoc jejího muže, o kterého by se v případě jejího vycestování neměl kdo starat. Dle správního spisu ovšem takový popis zdravotního stavu manžela žalobkyně není pravdivý. Zdravotní stav dotyčného je již od roku 2022 stabilizovaný a nevyžaduje žádnou péči druhé osoby. Manžel žalobkyně je plně soběstačný, což sama žalobkyně výslovně potvrdila, (viz Protokol o podání vysvětlení ze dne 25. 4. 2024). Žalobkyně opakovaně a vědomě nerespektuje rozhodnutí o povinnosti vycestovat z území ČR, ačkoli jí byla rozhodnutí předána několikrát, včetně výjezdního příkazu. O udělení

mezinárodní ochrany požádala žalobkyně až poté, co byla zadržena policií. Žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany tak nelze vnímat jinak než jako další z účelových kroků, jak oddálit či rovnou znemožnit realizaci správního vyhoštění. Samotný výsledek řízení o udělení mezinárodní ochrany žalovaný na tomto místě nijak nepředjímá. Hrozba nuceného návratu do vlasti se pro žalobkyni stala po jejím zajištění reálnou, přičemž tuto svou povinnost by bez rozhodnutí o zajištění nikdy nesplnila, což je naprosto evidentní z jejího dosavadního chování. Žalobkyně rovněž potvrdila, že jí v zemi původu nic nehrozí, a navíc tam má část rodiny. Žalovaný proto s žalobními body nesouhlasí a trvá na správnosti svého rozhodnutí. Ostatně sama žalobkyně v textu žaloby potvrzuje, že nedodržuje právní řád ČR, nicméně se to snaží omluvit „starostí o svého muže“. Jak však žalovaný vyložil, její muž žádnou zvláštní péči nepotřebuje (dle slov žalobkyně). Zároveň tvrzení, že je žalobkyně v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany připravena poskytovat orgánům plnou součinnost, nemůže být podle správního orgánu akceptováno. Žalobkyně až do tohoto momentu činila přesný opak. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

4. Žalobkyně v doplnění žaloby ze dne 22. 5. 2024 doložila lékařské zprávy svého manžela potvrzující jeho zdravotní stav. Žalovaný nesprávně posoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně (§ 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů). Důvod společného soužití s manželem, který je vážně nemocen, je závažným a naléhavým důvodem, aby mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu.

III. Skutková zjištění plynoucí z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobkyně je státní příslušnicí Vietnamské socialistické republiky. Z rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, ze dne 25. 4. 2024, č. j. KRPS-110602-17/ČJ-2024-010025, vyplynulo, že žalobkyně do České republiky přicestovala v březnu 2020, od té doby opakovaně žádala o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. První žádost podala dne 15. 4. 2020, žalovaný ji však zamítl podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jelikož se žalobkyně uzavřením účelového manželství dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území. Současně žalobkyni stanovil lhůtu k opuštění území České republiky v délce 60 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Lhůta k vycestování žalobkyni uplynula dne 22. 2. 2021. Žalobkyně nicméně k tomuto datu nevycestovala a na území dále pobývala. Rozhodnutím ze dne 16. 7. 2021, č. j. KRPH-55166-14/ČJ-2021-050026-RPOÚ, Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, uložilo žalobkyni povinnost opustit území členských států Evropské unie. Dále byl žalobkyni vylepen do cestovního dokladu výjezdní příkaz platný od 16. 7. 2021 do 2. 9. 2021. Proti rozhodnutí o povinnosti opustit území podala žalobkyně odvolání, žalobu a kasační stížnost, které byly zamítnuty. Právní moc nabylo rozhodnutí dne 7. 3. 2022 a vykonatelnost dne 7. 4. 2022.
6. Dne 17. 8. 2021 žalobkyně podala druhou žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu. Rozhodnutím ze dne 29. 9. 2021, č. j. OAM-13190-7/PP-2021, žalovaný její žádost zamítnul, jelikož žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu zažádala v rozporu s podmínkou uvedenou v § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti podala žalobkyně odvolání, které Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců

rozhodnutím ze dne 16. 12. 2021 zamítla. Následná správní žaloba a kasační stížnost byly také zamítnuty (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2022, č. j. 31 A 44/2021-33, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2023, č. j. 3 Azs 105/2022-47).

7. Dne 15. 6. 2023 žalobkyně podala třetí žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu. Rozhodnutím ze dne 10. 11. 2023, č. j. OAM-8272-18-PP-23, žalovaný i tuto žádost zamítl, jelikož žalobkyně o vydání povolení zažádala v rozporu s § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 7. 2. 2024, č. j. MV-14497-4/SO-2024, odvolání žalobkyně zamítla a rozhodnutí o zamítnutí žádosti o přechodný pobyt potvrdila (žaloba proti tomuto rozhodnutí je vedena pod sp. zn. 45 A 3/2024 u zdejšího soudu, který o ní dosud nerozhodl; odkladný účinek žalobě nebyl přiznán). Rozhodnutím ze dne 15. 8. 2023, č. j. KRPS-75634-49/ČJ-2023-010025, Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, uložila žalobkyni povinnost opustit území členských států Evropské unie. K opuštění území stanovila žalovaná lhůtu do dne 14. 2. 2024. Rozhodnutím ze dne 15. 1. 2024, č. j. CPR-35548-5/ČJ-2023-930310-V249, Ředitelství služby cizinecké policie odvolání žalobkyně zamítlo a rozhodnutí o povinnosti opustit území potvrdilo. Žalobkyně však ve stanové lhůtě nevycestovala.
8. Dne 25. 4. 2024 se žalobkyně v doprovodu svého zástupce dostavila k Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje, aby nahlásila svůj neoprávněný pobyt. Rozhodnutím ze dne 25. 4. 2024, č. j. KRPS-110602-17/ČJ-2024-010025 rozhodla podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobkyně za účelem vycestování. Dobu zajištění žalovaná stanovila v souladu s § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců na 40 dnů ode dne omezení svobody. Následná správní žaloba byla zamítnuta (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2024, č. j. 55 A 2/2024-31).
9. Dne 30. 4. 2024 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany.
10. Napadeným rozhodnutím ze dne 3. 5. 2024 byla žalobkyně zajištěna, neboť žalovaný se důvodně domníval, že by mohla představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyně pobývá dlouhodobě neoprávněně na území České republiky a Evropské unie, opakovaně a notoricky nerespektuje rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky a Evropské unie, ačkoli jí byla tato rozhodnutí předána několikrát, včetně výjezdního příkazu. Žalobkyně neuhradila správní poplatek za správní řízení, nerespektuje rozhodnutí o povinnosti opustit území a pobývá na území ČR a EU neoprávněně, navíc má ve Vietnamu rodinu, k níž se může vrátit, a nic jí v zemi původu nehrozí. Žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany až po zadržení policií, přitom z výpovědi nevyplývá nic, co by jí v případě, že by měla o podání žádosti skutečně zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobkyně by mohla ohrozit veřejný pořádek, neboť u ní lze důvodně předpokládat pokračující hrubé nerespektování právní řádu ČR, což prokázala i svou opakovanou neochotou vycestovat z území ČR. Doba zajištění byla stanovena na 180 dnů od doby omezení osobní svobody.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny zákonem požadované formální náležitosti. Přistoupil tedy k jejímu věcnému projednání. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu,

který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž je přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O věci rozhodl soud bez jednání, neboť žádný z účastníků nařízení jednání nepožadoval. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

12. Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.
13. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
14. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu).
15. Výkladem neurčitého právního pojmu „*nebezpečí pro veřejný pořádek*“ se již judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně zabývala. Ačkoliv došlo k několika novelizacím citovaného § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, v samotném důvodu spočívajícím v tom, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, ke změně nedošlo. Obecná východiska dřívější judikatury jsou proto aplikovatelná i v nyní posuzované věci. To tedy znamená, že za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2021, č. j. 1 Azs 24/2021-27, ze dne 18. 2. 2021, č. j. 1 Azs 322/2020-25, nebo ze dne 24. 9. 2020, č. j. 7 Azs 196/2020-23, a rozsudek rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151).
16. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný žalobkyni vytýká opakované porušování právních norem spočívající v dlouhodobém neoprávněném pobytu na území ČR a nerespektování rozhodnutí o povinnosti opustit území (viz str. 3 napadeného rozhodnutí).
17. Pokud jde o samotné porušení právních norem týkajících se pobytu cizinců, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že „*skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR*“ (viz usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, odst. 56; a již citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 13/2013-30). Z judikatury vyplývá, že fakt samotného nelegálního vstupu či pobytu na území ČR není bez dalšího ohrožením veřejného pořádku, k tomu by musely přistoupit další závažné okolnosti jako opakované či déle trvající nerespektování pravomocných rozhodnutí o vyhoštění či páčání trestné činnosti. Nicméně i opakované páčání méně (protiprávně) intenzivního jednání může ve svém souhrnu představovat nebezpečí pro veřejný pořádek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 2 Azs 122/2016-79). Samotná skutečnost, že žalobkyně nelegálně pobývá na území České republiky, resp. Evropské unie, by tak jistě nestačila k tomu, aby

bylo možné konstatovat, že svým jednáním narušuje veřejný pořádek. V projednávaném případě lze ovšem dospět k závěru, že se žalobkyně dopouští takového protiprávního jednání (nerespektování pravomocných rozhodnutí o povinnosti opustit území) opakovaně. Žalobkyni byla vydána celkem dvě rozhodnutí o povinnosti opustit území včetně výjezdního příkazu, resp. již pětkrát jí byla uložena lhůta, v níž měla z území České republiky vycestovat (třikrát při zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu a dvakrát v rozhodnutím o povinnosti opustit území) a nikdy tak neučinila. Ačkoli se žalobkyně v mezidobí snažila získat platné pobytové oprávnění, všechny žádosti byly zamítnuty a žalobkyně tak většinu času pobývala na území České republiky nelegálně, čehož, jak sama uvádí, si je vědoma. Soud má proto v souladu s žalovaným za to, že popsané jednání žalobkyně lze považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, aby bylo možné se důvodně domnívat, že by mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Soud zde podotýká, že z jednání žalobkyně je zcela jasně patrná neochota opustit území ČR a je tedy zcela důvodná obava, že by nerespektovala ani povinnost opustit území v případě neúspěchu její azylové žádosti, která se s ohledem na okolnosti pobytové historie žalobkyně jeví jako účelová.

18. Soud se dále zabýval námitkami žalobkyně, že žalovaný měl nahradit zajištění mírnějším opatřením v podobě uložení zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný se sice touto otázkou podrobně nezabýval, avšak na str. 3 napadeného rozhodnutí v této souvislosti odkázal na důvody, které jej vedly k závěru, že by žalobkyně bez omezení svobody mohla ohrozit veřejný pořádek, a to pokračováním v nerespektování právního řádu ČR. Jakkoli takové odůvodnění není ideální, dle názoru soudu z něj jako celku lze dovodit důvody pro nemožnost uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Setrvání žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců je jediným účinným prostředkem, jak žalobkyni v protiprávním jednání do budoucna zabránit, neboť dosavadní přístup žalobkyně svědčí o tom, že by se zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu minula účinkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29). Žalobkyni lze jistě přisvědčit v tom, že lze předpokládat, že by během azylového řízení spolupracovala (opačná obava z jejího jednání neplyne), nicméně z jejího dosavadního jednání je zřejmé, že v případě neúspěchu by území ČR dobrovolně neopustila, tak jako je neopustila po předchozích neúspěších v pobytových řízeních.
19. Pokud žalobkyně namítala, že se žalovaný dostatečně nezabýval dopadem napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, neboť v České republice žije s nemocným manželem, pak soud uvádí následující. V případě cizince, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky a který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, je prostor pro podrobné zkoumání veškerých možných důsledků, které mohou v tomto ohledu ve sféře zajištěného cizince a jeho rodiny nastat, značně omezen. Žalovaný má velmi krátkou dobu k tomu, aby učinil veškerá skutková zjištění a současně vydal rozhodnutí o zajištění, včetně odůvodnění, a to do 5 dnů podle § 46a odst. 4 věta první zákona o azylu. Vychází zejména z pohovoru se žadatelem, který má povinnost žalovanému poskytnout údaje o svém rodinném stavu, dětech, zdravotním stavu, zdravotních omezeních a jiných zvláštních potřebách (§ 10 odst. 2 písm. f) a k) zákona o azylu]. Žalobkyně během pohovoru dne 25. 4. 2024 sice uvedla, že žije se svým manželem, který prodělal rakovinu, jeho stav je však od května roku 2022 stabilizovaný, s touto nemocí se neléčí a je schopen samostatně fungovat v domácnosti. Žalobkyně dále uvedla, že krátkodobé odloučení od manžela není problematické, návrat do vlasti je bezpečný, a má ve Vietnamu rodinu. Soud má na základě těchto skutečností ve shodě s žalovaným za to, že tyto

skutečnosti samy o sobě nezakládají pochybnosti o tom, že je nad únosnou míru zasahováno do soukromých a rodinných poměrů žalobkyně. Tato námitka proto není důvodná.

20. Soud neprováděl dokazování lékařskými zprávami o zdravotním stavu manžela, které žalobkyně k žalobě přiložila, neboť by na výše uvedeném závěru nemohly nic změnit. Zdravotní stav manžela není mezi účastníky řízení sporný, žalobkyně nenamítala, že by se zdravotní stav manžela aktuálně zhoršil a lékařské zprávy dokládala zpětně k roku 2022. O zdravotním stavu manžela k roku 2022 navíc vypovídala již v průběhu správního řízení.
21. Závěrem se soud zabýval námitkou žalobkyně ohledně odůvodnění žalovaného o délce zajištění. Žalovaný stanovení maximální délky doby pro zajištění žalobkyně odůvodnil možnou délkou řízení o podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, u které nelze vyloučit, že bude posuzována standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek podle § 12 až § 14b zákona o azylu. Vietnam navíc není veden jako tzv. bezpečná země původu, a proto není možné vést ani typ zkráceného řízení (viz str. 4 napadeného rozhodnutí). Dle názoru soudu je doba zajištění žalobkyně dostatečně odůvodněna, navíc se žalovaný pohyboval v zákonných mantinelech dle § 46a odst. 5 zákona o azylu (180 dnů). Úkolem správních soudů přitom není rozhodovací činnost žalovaného v tomto směru nahrazovat. Ani tato námitka proto není důvodná.
22. Soud pouze doplňuje, že nerozhodoval o odkladném účinku žaloby, neboť to nebylo účelné s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem případu a krátké zákonné lhůtě pro rozhodnutí ve věci.

Závěr a náklady řízení

23. S ohledem na shora uvedené soud nepovažuje žádnou z žalobních námitek za důvodnou a žalobu proto zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. června 2024

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.